

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4947/2568

พนักงานอัยการจังหวัดไชยา โจทก์ นาย ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 340, ป.อ. มาตรา 340 ตริ, ป.วิ.อ. มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 176, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.พ. มาตรา 252, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 8 ทวิ, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 72 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นโดยมีอาวุธ ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นและกระทำความผิดประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย กฎหมายมิได้กำหนดอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานได้ สำหรับความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะ ซึ่งมีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง ศาลชั้นต้นสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพโดยจำเลยไม่สืบพยานแล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง เว้นแต่ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เท่ากับศาลชั้นต้นฟังพยานโจทก์จนเป็นที่พอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดคนหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะตามฟ้อง หากจำเลยไม่เห็นด้วยก็ชอบที่จะอุทธรณ์โต้แย้งว่า พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมายังไม่เป็นที่พอใจ ฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง แต่ไม่อาจยกข้อเท็จจริงอื่นที่มีได้ผ่านการดำเนินกระบวนการพิจารณาหรือยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง อันเป็นการขัดแย้งกับคำรับสารภาพของจำเลย เมื่อในชั้นอุทธรณ์จำเลยอุทธรณ์แต่เพียงให้ลงโทษสถานเบา จึงต้องถือว่าจำเลยเห็นพ้องด้วยกับการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น กรณีจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการกระทำผิดของจำเลยในชั้นอุทธรณ์ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 จะวินิจฉัยปัญหานี้ซ้ำอีกและเห็นด้วยกับศาลชั้นต้นก็ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ไต่ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง ดังนั้น ที่จำเลยฎีกาทำนองว่าจำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิด โดยมีไต่ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในศาลชั้นต้นจึงเป็นการยกข้อเท็จจริงที่มีได้ผ่านการพิจารณาโดยชอบในศาลล่างขึ้นมาโต้เถียงเพื่อให้ศาลฎีกาวินิจฉัยผิดแผกแตกต่างไปจากคำรับสารภาพของจำเลย เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีไต่ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง ต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 309, 310, 340, 340 ตริ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.

2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงิน 500,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 และนับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญา หมายเลขดำที่ ย 530/2565 และ ย 531/2565 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ กับรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309 วรรคสอง (ที่ถูก มาตรา 309 วรรคสอง (เดิม)), 310 วรรคแรก (ที่ถูก มาตรา 310 วรรคแรก (เดิม)), 340 วรรคสอง (ที่ถูก มาตรา 340 วรรคสอง (เดิม)) ประกอบมาตรา 340 ตรี พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 6 เดือน ฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นโดยมีอาวุธ ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นและกระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 20 ปี รวมจำคุก 20 ปี 12 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 10 ปี 6 เดือน กับให้จำเลยคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนเป็นเงิน 500,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 ส่วนที่โจทก์ขอให้นับโทษจำคุกจำเลยต่อจากโทษจำคุกในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ย 530/2565 และ ย 531/2565 ของศาลชั้นต้น เนื่องจากคดีดังกล่าวศาลพิพากษาว่าการลงโทษจำคุกจำเลย จึงไม่อาจนับโทษจำคุกจำเลยต่อตามคำขอของโจทก์ได้ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการแรกว่า มีเหตุให้พิพากษายกฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกับพวกกระทำความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นโดยมีอาวุธ ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นและกระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะ จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นโดยมีอาวุธ ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นและกระทำให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย กฎหมายมิได้กำหนดอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานที่หนักกว่านั้น เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาโดยไม่สืบพยานหลักฐานได้ และสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพในความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัว

ไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะ ซึ่งมีอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง โดยจำเลยไม่สืบพยาน แล้วพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง เว้นแต่ความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เนื่องจากโจทก์มิได้นำสืบให้เห็นว่าอาวุธปืนดังกล่าวเป็นอาวุธปืนที่มีทะเบียนหรือไม่ ทั้งเจ้าพนักงานตำรวจก็มีไต่ถามอาวุธปืนดังกล่าวเป็นของกลาง กรณีจึงต้องฟังเป็นคุณแก่จำเลยว่าเป็นอาวุธปืนของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมาย เท่ากับศาลชั้นต้นฟังพยานโจทก์จนเป็นที่พอใจว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะตามฟ้อง หากจำเลยไม่เห็นด้วยก็ขอที่จะอุทธรณ์โต้แย้งว่า พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมายังไม่เป็นที่พอใจฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง แต่ไม่อาจยกข้อเท็จจริงอื่นใดที่มีได้ผ่านการดำเนินกระบวนการพิจารณาหรือยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง อันเป็นการขัดแย้งกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย เมื่อในชั้นอุทธรณ์จำเลยอุทธรณ์แต่เพียงขอให้ลงโทษสถานเบา จึงต้องถือว่าจำเลยเห็นพ้องด้วยกับการรับฟังพยานหลักฐานของศาลชั้นต้น กรณีจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการกระทำผิดของจำเลยในชั้นอุทธรณ์ แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 8 จะวินิจฉัยปัญหานี้ซ้ำอีกและเห็นด้วยกับศาลชั้นต้นก็ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ไต่ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง ดังนั้น ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยไม่มีเจตนากระทำความผิด โดยจำเลยไม่เคยทราบมาก่อนว่านายเสริมชัย พวกของจำเลยจะให้จำเลยขับรถไปทางนี้และเอาทรัพย์สินของนายอำนาจ ผู้เสียหายที่ 2 กีดี้ หรือจำเลยจำต้องทำตามที่นายเสริมชัยสั่ง ไม่กล้าขัดขึ้นห้ามปราม เนื่องจากนายเสริมชัยมีอาวุธปืน จำเลยเกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่ตนหรือครอบครัวก็ดี โดยมีไต่ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ในศาลชั้นต้น จึงเป็นการยกข้อเท็จจริงที่มีได้ผ่านการพิจารณาโดยชอบในศาลล่างขึ้นมาโต้เถียงเพื่อให้ศาลฎีกาวินิจฉัยผิดแผกแตกต่างไปจากคำรับสารภาพของจำเลย เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่มีไต่ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลล่าง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการสุดท้ายว่า มีเหตุสมควรให้ลงโทษจำเลยสถานเบาหรือไม่สำหรับความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกกระทงละ 6 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน จึงต้องห้ามมิให้จำเลยฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ที่จำเลยฎีกาขอให้ลงโทษสถานเบาสำหรับความผิดสองฐานนี้ เท่ากับเป็นการโต้แย้งดุลพินิจในการกำหนดโทษของศาลล่างทั้งสอง เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามบทมาตราดังกล่าว ส่วนความผิดฐานร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นโดยมีอาวุธ ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวผู้อื่นและกระทำความผิดด้วยการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะ อันเป็นกรรมเดียว และศาลล่างทั้งสองปรับบทลงโทษจำเลยฐานร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยผู้กระทำความผิดหนึ่งคนใดมีอาวุธติดตัวไปด้วย โดยใช้อาวุธปืนและโดยใช้ยานพาหนะตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 340 วรรคสอง ประกอบมาตรา 340 ตรี ซึ่งเป็น

บทหนักนั้น มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบแปดปีถึงสามสิบปี การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยในความผิดฐานนี้ 20 ปี โดยเห็นว่าพฤติการณ์แห่งคดีเป็นเรื่องราวร้ายแรง และทรัพย์สินที่จำเลยกับพวกร่วมกันปล้นเอาไปนั้น เป็นรถกระบะมีราคาถึง 500,000 บาท แล้วลดโทษให้อีกกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยมีความประพฤติเรียบร้อย ประกอบอาชีพโดยสุจริต เสียสละช่วยเหลือสังคมเป็นเจ้าหน้าที่ประจำมูลนิธิกุ๊กก๊วยมาเป็นระยะเวลาถึง 15 ปี และปัจจุบันเป็นคนพิการ แขนขาอ่อนแรงไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้อย่างปกติ ก็ยังไม่เป็นเหตุผลเพียงพอที่ศาลฎีกาจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขโทษที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดมา ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

วงศ์พร จิระภาค · จรรยา จิระเรืองรัตน · ประทีป เหมือนตอย

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4947/2568>